

VRŠOVICKÝ

10/2010

VÍROU,
LÁSKOU
A NADĚJÍ

VYZBROJENÍ HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

IZAJÁŠ 64:5 JAKO NEČISTÍ JSME
BYLI VŠICHNI, VŠECHNA NAŠE
SPRÁVEDLNOST JAKO POSKVRNĚ-
NÝ ŠAT. ÚVADLI JSME VŠICHNI
JAKO LISTÍ, NAŠE NEPRAVOSTI NÁS
UNÁŠELY JAKO VÍTR.

Dříve na venkově býval téměř v každém stavení sváteční pokoj. Život, ten se ale odehrával v kuchyni. Kuchyň nesla stopy, že se v oné chalupě žilo. Sváteční pokoj byl

v dokonalém pořádku a tedy beze stop. Když do něj ale nahlédnete, vychází z něj jakési děsivé prázdno. Pravda, v našem obývacím pokoji je někdy děsivě plno, ale přesto jsem přesvědčena, že teprve až zanechané stopy činí prostor útulným a sympatickým. Že jsou to právě stopy, které dávají věcem duši.

A když už jsme v té kuchyni, jak jsem se nedávno dočetla, existují ještě jiné stopy, které člověk zanechává. Na internetu byl nedávno článek s titulkem „Český oběd zanechá stopu jako 5 dní života Afričana“. Se zvědavostí jsem ho začala číst, neboť zmíněný titulek mnoho o jeho obsahu nezapovídal.

Psalo se v něm o stopách, které každý z nás po sobě zanecháváme. Jedná se o tzv. ekologické stopy. Ekologická stopa znázorňuje, jak člověk svou spotřebou energií, volbou dopravního prostředku, produkcí odpadů a právě skladbou jídelníčku zatěžuje planetu. Česká ekologická stopa pak podle zmíněného článku, založeného na nejhrůznějších srovnáních, patří mezi patnáct největších na světě. Aby byl vývoj na planetě Zemi udržitelný, má každý člověk k dispozici v průměru na rok 2,1 globálního hektaru. Průměrný Čech ale spotřebuje 5,3 hektarů. Kdyby tedy všichni žili jako Češi, potřebovali bychom ještě další 1,5 planety, abychom přežili.

A zrovna jídlo se na naší stopě podílí poměrně významně. Takový klasický český

oběd např. hovězí vývar, vepřový plátek a banán se zmrzlinou po sobě zanechá takovou ekologickou stopu, kterou po sobě obyvatel Konga nebo Bangladéše zanechá za pět dní svého života.

Hlavním faktorem, jak velkou ekologickou stopu jídlo zanechá, je pak podíl masa, neboť produkce masa je daleko nákladnější než produkce rostlinné stravy. A zase z masa je, co se týče ekologických stop, na tom nejhůře hovězí, daleko za drůbeží nebo rybami.

Také země původu hraje svoji roli, tedy kolik kilometrů potravina procestuje, než se dostane na náš stůl. A v neposlední řadě i způsob zpracování a balení.

Nejen tedy na věcech zanecháváme své stopy, ale i na planetě Zemi jako takové. Na to bychom měli myslet kdykoli vyrážíme do obchodu, vybíráme věci do košíku, nasedáme do auta nebo vyhazujeme odpadky do popelnice. Co bych mohl začít dělat jinak, abych zmenšil svou ekologickou stopu?

Věříme, že Bůh nám dal planetu Zemi do opatrování. Jak ji ale opatruji já ve svém osobním životě? Třeba tím, že část masa ve svém jídelníčku nahradím luštěninou a kromě pet lahví začnu třídit i jiné plasty. Je pravda, že doma bude o něco větší nepořádek, neboť mít doma vyčleněné místo na třídění papíru, skla, plastů, kartonů, hliníku a popř. bioodpadu zabere určité místo. A tak když mám podlahu ve špižárně zavalenu igelitkami s tříděným odpadem všeho možného, že téměř není kam si stoupnout, uklidňuje mě vědomí, že díky tomu bude zase o něco méně nepořádku v přírodě.

Adela Frýdlová
(Pokračování příště)

MODLITBA NAD DARY NA DEN DÍKŮVZDÁNÍ

*Požehnaný jsi, Pane,
jsi dárcem všech dobrých darů.
Přinášíme ti nazpět z toho, co jsme přijali,
k užítku potřebným
a na znamení lásky,
s níž se staráš o lidi.*

*Požehnaný jsi, Pane, náš Bože.
Dáváš nám darem chléb, plod země a lidské práce.
Přinášíme ti nazpět z toho, co jsme přijali,
a prosíme tě:*

Ať se nám tento chléb stane chlebem života.

*Požehnaný jsi, Pane, náš Bože.
Dáváš nám darem víno, plod vinné révy a lidské práce.
Přinášíme ti nazpět z toho, co jsme přijali,
a prosíme tě:*

Ať se nám toto víno stane nápojem spásy.

Požehnaný jsi, Bože, navěky.

NEDĚLE V ŘÍJNU

XIX. neděle po Hodu Božím svatodušním

3. října 2010

*Svatba je připravena, ale pozvaní nebyli jí
hodni. (Mt 22,8b)*

První čtení Písma: Ž 91,15

Druhé čtení Písma: Ef 4,17–5,2

Evangelium: Mt 22,1–14

XXII. neděle po Hodu Božím svatodušním

24. října 2010

Tvá víra tě zachránila. (Mt 9,22b)

První čtení Písma: Jr 29,11–14

Druhé čtení Písma: Fp 3,17–4,3

Evangelium: Mt 9,18–31

XX. neděle po Hodu Božím svatodušním

10. října 2010

Uvěřil on i všichni v jeho domě. (J 4,53b)

První čtení Písma: Da (přídavek)

3,26–27a.29a.30.41–43

Druhé čtení Písma: Ef 5,15–21

Evangelium: J 4,46b–53

Den vzniku samostatného československého státu

*„Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, co je
Boží, dejte Bohu.“ (Mt 22,21b)*

První čtení Písma: Ž 130,1–5

Druhé čtení Písma: Fp 1,3–11

Evangelium: Mt 22,15–22

XXI. neděle po Hodu Božím svatodušním

17. října 2010

*Celý tvůj dluh jsem ti odpustil, když jsi
mě prosil; neměl ses také ty smilovat? (Mt
18,32b.33a)*

První čtení Písma: Est přídavek 4,17b–c

Druhé čtení Písma: Ef 6,10–17

Evangelium: Mt 18,23–35

XXIII. neděle po Hodu Božím svatodušním

31. října 2010

„Dnes přišlo spasení do tohoto domu.“ (L 19, 9)

První čtení Písma: Mdr 11,22–12,2

Druhé čtení Písma: 2 Te 1,11–2,2

Evangelium: L 19,1–10

ev. Mt 22:34-40

Mk 12:28-34

MILOVATI BUDEŠ...

Bratři a sestry v Kristu, je to zvláštní, stát tu před vámi s úkolem vám kázat. Jsou to teprve tři roky, co jsem v tomto kostele udělal svou první svátost, a sice svátost manželství své ženě – a ona mně. A všeho všudy čtyři roky, co jsem se v tomto kostele objevil vůbec poprvé, a požádal jsem bratra faráře o křest. Do té doby jsem proti všemu kostelnímu a církevnímu brojil, slovo kázání jsem si vždy spojoval jedinečně s církví, která káže vodu a pije víno. A teď stojím tady a mám kázat. Jak se něco takového mohlo stát?

Když jsme spolu s Oksanou, mou dnešní manželkou, chodili, byl jsem ji navštívit na Ukrajině. Jednu neděli se svátečně oblékla a prohlásila, že jde do kostela. A že by to doporučovala i mě, ať se tedy také upravím a že vyrazíme. Celou cestu jsem v trolejbusu byl v šoku z toho, že moje přítelkyně chodí do kostela. Nemohl jsem si představit nic staromódnějšího, než kostel s pozlacenou kopulí, babičkami líbajícími ikony a svíčkami. Hrůza, středověk! A jak dnes vůbec někdo může věřit na Pána Boha, vždyť Gagarin tam nahoře byl a nikoho tam na obláčku sedět neviděl. Oksana se potutelně usmívala, což jsem pochopil, až když jsme vstoupili nikoliv do kostela, ale do církve – v ukrajinštině se obojí řekne stejně, cerkva. Žádný středověk, dřevěné lavice, kadidlo, ikony a pop s plnovousem, nýbrž elektrické kytary a plný sál lidí. To mě vyděsilo ještě více, protože něco takového jsem nečekal a neznal. Nevěděl jsem, že

křesťanská církev má mnoho podob, a bál jsem se, že Oksana je členkou nějaké sekty. Protože jsem ji už tehdy miloval, rozhodl jsem se ji zachránit. Po příjezdu do Prahy jsem vytáhl Bibli, kterou mi koncem roku 1999 daroval můj tehdejší učitel angličtiny, Američan, a kterou jsem po celá ta léta neotevřel. Mým cílem bylo najít v ní nesrovnalosti, jako třeba tvrzení o placaté zemi, povely ke křížovým výpravám a podobně, abych měl argumenty pro další zachraňování Oksany ze spárů sekty. Přečetl jsem většinu Starého Zákona, od stvoření světa po návrat Židů z babylónského zajetí. Měl jsem pocit, že Bůh, jak je ve Starém zákoně prezentován, stvořil jakési desatero a další kvantum příkazů a zákazů, a chudáci Židé ho musí dodržovat. Když tak nečiní, jsou trestáni, když poslouchají, jsou různě odměňováni. Má to svoji logiku, ale lákavé to není. Proč by někdo dobrovolně strkal hlavu do chomoutu a dával se na takovou víru? A neměl Bůh náhodou být milosrdný a dobrý? Ale vytrval jsem, a četl dál. Přiznávám, že už spíše z vlastního zájmu, než ze snahy diskreditovat víru Oksany. Během četby Nového Zákona jsem přímo fyzicky cítil moment, kdy jsem pochopil o čem je křesťanství. Bylo to, jako když do sebe zapadnou ozubená kolečka a dávno rozbité hodinky začnou znovu tikat. Pochopil jsem, že Starý Zákon nejen prezentuje tvrdá pravidla, ale také poukazuje na neschopnost lidí je dodržovat. Není zde jediný člověk, který by to dokázal, není jediný člověk bez

viny. Ano, toto mi přišlo docela přesné. A protože nikdo z nás není bez viny, sám Bůh sestoupil v Ježíši Kristu na tento svět a vzal všechny viny na sebe. Sám pod nimi trpěl, sám byl za ně ukřižován. My zůstali čistí a bez vin. Jediné, co se očekává z naší strany je přijetí Kristovy oběti, vyznání, že Ježíš Kristus je i můj osobní Spasitel. Wow, takhle jsem si vždycky představoval dobrého Boha, žádné křížové výpravy, ale láska, která všechny moje chyby vzala na sebe. Tento nejzákladnější základ křesťanství když jsem pochopil, začal jsem chodit do kostela. Poslouchal jsem kázání a modlil se. A začal jsem si přes internet vyhledávat na internetu informace o různých církvích, abych si našel tu, která by mi byla nejbližší. Volba padla na husitskou církev. Když jsem se na stránkách tohoto Husova sboru dočetl, že kostel je v zimě vytápěn, neváhal jsem a v neděli přišel na bohoslužbu a po jejím skončení požádal o křest. Kdybych tedy měl tento příběh shrnout, do kostela mě přivedla láska.

Dnešní text z evangelia má s příběhem mého obrácení několik styčných bodů. Ježíš je požádán, aby shrnul to nejzákladnější ze Starého Zákona a vybral jedno největší přikázání. Je to vůbec možné? Jak lze shrnout mnoho set stránek do jednoho přikázání? Ano, zdá se to jako extrémně těžký úkol, ale zároveň životně důležitý. Vybrat to nejdůležitější, úplný základ a podstatu křesťanství, se stalo významným momentem mého obrácení. Lidé často žijí svými mylnými představami a nechápou smysl věcí a událostí. Ale stačí jiskřička a oheň se rozhoří, stačí otočit klíčkem a motor naskočí. A tak potřebujeme

pochopit základ, a pak nám sepne i všechno ostatní. Je psáno: „Hleďte především Boží království a vše ostatní vám bude přidáno.“ A Ježíš, když měl vybrat tento fundament, základ, na kterém stojí stavba všeho dalšího, říká prostě: Láska. Miluj Boha a miluj bližního svého. Bratři a sestry, jestli láska je základem, fundamentem křesťanství, tak já jsem fundamentalista.

Ale chci ještě upozornit na jeden zajímavý moment. Když je Ježíš tázán na největší přikázání, cituje z Písma. (přečíst Dt 6:4-12) A to je další styčný bod s obrácením člověka. Všichni jistě můžeme potvrdit, že obrácení je jako exodus z Egypta. Člověk odchází ze země, kde byl otrokem, do nové země, kde je mu dáno vše dobré, aniž musel hnout prstem. Domy, vinice, studny. V doslovné rovině, i my žijeme v jednom z nejkrásnějších měst světa, které jsme ovšem vlastníma rukama nestavěli. Stačí otočit knoflíkem a máme v domech teplo, protože někde tisíce kilometrů odsud se těží plyn a proudí sem trubkami, které položil někdo jiný. V duchovní rovině, ačkoliv jsme nikdo nebyli bez viny, Bůh nám všem nabízí Boží království, a to zdarma, stačí dar přijmout. Zvláště v oné doslovné rovině, při veškerém našem pozemském blahobytu, nabývá aktuálnosti poslední verš ze starozákonního citátu: Budeš jíst a nasytíš se, a pak si dávej pozor, abys nezapomněl na Hospodina, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.

Jakub Pešek

Kázání 19. září 2010 v Husově sboru
ve Vršovcích

PROGRAM NA ŘÍJEN

3.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba Děkuvzdání	slouží D. Frýdl
5.10.	úterý	19 hod.	Námluvy Aeskulapovy - večer hudby a poezie	v Centru MANA
10.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
15.10.	pátek	19 hod.	Lidský hlas - nejcennější hudební nástroj - kom- ponovaný večer o lidském hlase s Edwardem Tomasem	v Centru MANA
17.10.	neděle	8.30 hod.	sborová snídane	v I. patře
17.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
22.10.	pátek	16.30 hod.	schůze Rady starších	v sákrstii
24.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže J. Pešek
24.10.	neděle	17 hod.	pohádka pro děti - Jů a Hele s hostem Jiřím Lábusem	v Centru MANA
31.10.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA
nízkoprahové centrum aktivit
produkce: Jiřina Hůlková, tel. 774941946
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představe-
ní na pokladně divadla.

PŘIŠLO K NÁM PO INTERNETU...

Tak prý dlužím státu nějakých sto dvacet jedna tisíc korun. Já se však necítím být dlužníkem, ale spíše naopak – věřitelem. Proč? Spočítám Vám to...

Českému státu prý dluží každý z nás pěknou, kulatou sumičku, o které jsem se dozvěděl prostřednictvím politiků.

Protože jsou to politici, kteří se tu větší, tu menší měrou podíleli svým rozhodováním na růstu oné částky, kterou prý i já osobně dlužím, tak jsem se rozhodl spočítat „TO“ sám za sebe a aby se to nepletlo, tak politikům všem.

Nebudu adresný k žádné konkrétní politické straně a vezmu to z jedné vody načisto. Tak jdeme na to od lesa (spíš od pastviny) a počítejte se mnou, prosím...

Vážím 95 kg.

Jedno kilo hovězího masa stojí v současnosti cca 129 korun.

Vynásobím tedy svou váhu v kilech, finanční hodnotou jednoho kila hovězího masa. 95×129 , dostanu výsledek – 12 255.

Teď znám tedy hodnotu v korunách, jakou má moje váha v ceně hovězího masa. Jde o 12 255,- Kč.

Tento výsledek vynásobím počtem dnů v roce - tedy číslem 365. $12\,255 \times 365$.

Dostávám se k číslu 4 473 075,- Kč (slovy – čtyři miliony, čtyři sta sedmdesát tři tisíce, sedmdesát pět korun českých).

Zbývá mně, abych tohle krásné číslo vynásobil číslem – 21. To je počet roků, které uběhly od „Sametové“ revoluce. $4\,473\,075 \times 21$.

Dostávám se k hodnotě – 93 934 575,- Kč (slovy – devadesát tři miliony, devět set třicet čtyři tisíce, pět set sedmdesát pět korun českých)...

Vzhledem k tomu, soudruzi politici, že jste to byli Vy, kdo zvedal ruku pro zákony a nařízení, které prý ze mě udělaly dlužníka, tak zase po Vás já požaduji tuto částku – 93 934 575,- Kč. A proč?

Protože jste ze mě celých 21 (slovy – dvacet jedna) let od „Sametové“ revoluce dělali vola a vůl, jak známo, je prostě kus hovězího masa.

A tak po Vás požaduji finanční náhradu škody na mé osobnosti, v měřítku hodnoty hovězího masa, které jste ze mě s úspěchem dokázali za posledních dvacet jedna let udělat.

Pevně věřím, že se napříč politickým spektrem dohodnete, kdo a kolik mně pošle, abyste svůj dluh vůči mé osobě poctivě uhradili a že si na můj mail napíšete o číslo mého bankovního účtu, které Vám rád poskytnu.

Jo, a abych nezapomněl – těch prašivých 121 000,- Kč, které prý dlužím já Vám, si smíte z té částky, kterou mi dlužíte zase Vy - „umáznout“.

Ať nežeru...

A.A. (autor anonymní)

PODZIMNÍ ČAS A NOVÍ LIDÉ MEZI NÁMI

SKončilo období prázdnin, výletů a intenzivních pobytů na slunci nebo v přírodě a zase se začínáme vídat i mimo sváteční nedělní čas. V našem divadelním studiu MANA začali zkoušet dospělí i děti a učí se opět poznávat taje dramatického umění, na některé večery plánujeme divadlo, koncert a od října znovu otevíráme cyklus komponovaných večerů. Neošídíme ani ty nejmenší – přijde čas pohádek, které plánujeme pro některá nedělní odpoledne. Nebudeme však v tomto duchu předbíhat čas a prozrazovat již naplánované programy, to za nás učiní od října znovu vydávaný měsíční program Centra MANA v podobě skládačky, která vršovickým bude přicházet do schránek a návštěvníci kostela ji mohou obdržet u východu. Určitě se ptáte, jak se nám to podařilo? Přišel mezi nás člověk, představil se, sdělil, co všechno ve svém životě podnikal a že by rád pomohl s divadlem. Také on vnímal informační bulletin MANY jako klíčovou věc – žijeme ve světě informací a ne každý má v oblibě práci s počítačem, starší generace se mu často vyhýbá. Tak jsme se krátce po seznámení dohodli na spolupráci, ve které se významně angažoval: přivedl grafika, tiskaře, podpořil vydání programu velkorysým sponzorským darem, a v budoucnu chce hledat i další sponzory ve svém okolí.

Nebudu vás dále, sestry a bratři, napínat. Náš nový spolupracovník se jmenuje Edward Tomas a léta působil jako operní zpěvák a pedagog, založil před 25 lety vokální soubor Dobrý Večer Quintet, který dodnes umělecky působí a léta se věnoval obchodnímu managementu v několika pražských významných divadelních budovách. Se souhlasem Rady starších se v dalším roce našich snah o obnovení divadla v Husově sboru stává jeho producentem.

Mimo tento první vklad do naší spolupráce se významně podílí na dramaturgické koncepci pořadů nejen v divadelním studiu MANA, ale i v hlavním sále bývalého Jiráskova divadla, který vlastními silami a prostředky postupně oživuje a kultivuje pro konání hudebních autorských večerů, i dalších akcí. Jestliže přijdete na některý z pořadů, kde se jeho jméno vyskytuje, můžete se s ním seznámit i vy.

Jiřina Hůlková

Produkce MANA,o.s. a Husova sboru Vršovice

Jednadvacetiletá studentka teologie Adela Volkmanová psala dopisy z Anglie, (převážně z Cambridge), svým rodičům v Praze od září 1995 do června 1996. Ještě během jejího pobytu v Anglii začala tato korespondence vycházet v časopise Český zápas pod názvem Anglie v dopisních obálkách. Dopisy po vynechání pasáží soukromé povahy připravoval k tisku její otec MUDr. Alois Volkman. Poprvé je přinášíme v původní nezkrácené podobě.

II.

Říjen 1995

Cambridge je skutečně krásné místo na zemi. A já ho smím zažívat v nádherném
C
ročním období barev a jasu.

Nevím, jak vypadá klasické české odpoledne, ale mohu vám popsat, jak vypadá klasické
anglické. V neděli odpoledne jsem byla na výletě v katedrále v Ely. Fantastické podzimní
počasí se zabarvujícími se listy, dřevěné stolky ve starém sadě, anglický čaj s mlékem
a k tomu horké scorns (koláčky), diskuze o anglické královně, procházka k řece...

Často, když se dívám z okna svého pokoje, vidím ty klasické podzimní pavučiny a uvě-
domuji si, jak je dobře, že to jsou jenom pavučiny, že to nejsou mříže, které by mě
oddělovaly od mého domova, že se můžu vrátit, že už je po revoluci a mezi námi jsou
jenom ty pavučiny.

Také si často uvědomuji, že vlastně obě církve (anglikánská i naše) jsou národní, ale jak odlišné mají postavení. Myslím, že to souvisí s polohou obou států. Anglie může mít národní církev, stojí-li na okraji, je-li ostrovním státem. Ale jestliže je někdo v centru, těžko si uchovává svébytnou církevní identitu. Církve u nás nemůže být tak lehce národní, neboť je mnoho sil, které na ni působí, příliš mnoho jiných církví a proudů ovlivňuje duchovní situaci. A přitom Church of England vznikla z daleko prozaičtějších důvodů, nežli ta naše.

Jsem šťastná, že mohu poznávat Anglii; ale vím čím dál tím víc, že žít chci v Čechách, tam, kde jsou ti, kteří mi rozumí tak dobře, bez slovníku a dokonce i beze slov.

P.S.: Ani si neumíte představit, jak často vám v duchu píše dopis; když vidím něco, co by vás potěšilo, když něco potěší mě, když si na vás jen tak vzpomenu... A tak tyto mé psané dopisy jsou jen jedněmi z mnoha vám v duchu odeslaných.

III.

Zažívám nyní veliký pocit vděčnosti: ostatní tři koleje jsou dosti ovlivněny liberalismem, zatímco Ridley Hall je „nejevangelicitější“ a nejhoroucnější. Je moc dobré, že mohu být právě zde. Pokračující nádherné počasí, podzim, který změnil zdejší parky ve šperkovnici plnou karmínu a perleti, řetízku pavučin a drahokamů rosy. Ze stromů, těch zimních žebráků bez kousku oděvu, jarního proletariátu horlivě agitujícího svými letáky lístků, se nakonec stává podzimní aristokracie, okázale se halící do plášťů purpuru a brokátu. Zapomíná se, že čím zjevnější bude velikost jejího bohatství, tím dříve přijde mráz, ten mladý revolucionář, aby ji oloupil o všechnu nádheru zděděnou po předcích, zabral ji a znárodnil, dále se o ni nestaraje. Teprve až si jsou všechny stromy rovny ve své nahotě, může být spokojen. Připravil tak půdu jarnímu proletariátu. A to nás ve škole učili cosi o evolučním vývoji... Revoluce – přírodní revoluce a my jí můžeme přihlížet s úchvatným vědomím, že už tu „svoji“ máme za sebou.

IV.

Dnes jsem se rozhodla (uviděla v tom smysl) zabývat se zde hlavně prací s dětmi, učením náboženství, metodami výuky a výchovy. Myslím, že to bude pro mě a doufám že i pro církev, to nejlepší. Manželka Grahama Craye (ředitel koleje a pastor) je zainteresována na práci s dětmi v církvi a tak s ní budu spolupracovat.

Ještě se s vámi musím podělit o radost z dnešních bohoslužeb. Tady v Cambridge mohu vidět, jak mě Pán vede, jak mi postupně ukazuje, co v životě dělat. Odkrývání Boží vůle, to je cosi tajemného a zároveň velice bezpečného. Myslím si, že Pán mi

dává poznat, že nemusím být farářkou, abych plnila dobrý úkol pro církev. Postupně mě ujišťuje o tom, že práce s dětmi je dnes moc potřebná a že je pro mne. Ráno zde byly také dětské bohoslužby a já jsem v kostele náhle pocítila vědomí, že právě svým metaforickým myšlením stojím dětem velice blízko a že snad se tím k nim budu moci přiblížit. A odňal ode mne ten pocit, že pro děti nemohu být přínosem, že mě nebudou brát, protože neumím malovat ani zpívat. Snad tedy budu vždy schopna vložit semínko víry (což tak ráda dělám v zahradách „po celém světě“).

A ještě něco: před dětskými bohoslužbami, kdy byly bohoslužby pro dospělé, (jak jsem se zmínila), bylo pozoruhodné prožívat tu kontinuitu víry, dědictví předků, neboť ti starší lidé také byli dětmi a nynější děti také zestárnou.

Když jsem potřebovala sehnat nějaké knížky, vypravila jsem se poprvé do cambridgeské universitní knihovny. Obrovská budova s mnoha patry a mnoha odděleními. Zařídila jsem si průkazku, vstoupila do hlavního sálu a zažila velmi zvláštní pocit. Být v knihovně bez knih! Místo knih v dlouhé místnosti stály řady počítačů, u každého někdo seděl a cosi na počítači psal. Byla jsem lehce zmatená a tak jsem se zeptala u informačního stolku, co mám dělat. Ten pán mi s úsměvem oznámil, že jakoukoliv knížku si mohu najít na počítači. A tak chtěl-li si dříve člověk přečíst knížku, musel umět číst. Chce-li dnes knížku přečíst, musí umět pracovat s počítačem.

Stála jsem bezmocná v této knihovně s počítači, až se mne kdosi ujal a začal mi vysvětlovat, jak se to dělá. Ačkoliv jsem angličtině rozuměla, vůbec jsem nepochopila princip počítačů; mačkala jsem špatná tlačítka a dostávala informace buď špatné nebo žádné. Všichni okolo mě tak samozřejmě pracovali a já jsem začínala tušit, že si kromě ostudy z knihovny neodnesu vůbec nic. Celá tisíciletí, kdy lidé znají písmo, mi zůstanou utajena, protože někdo před pár lety vymyslel počítač! Měli-li lidé příliš mnoho vědomostí, vložili je na papír. měli-li příliš mnoho papíru, vložili je do knih a mají-li příliš mnoho knih, vloží je do počítačů a bude-li příliš mnoho počítačů – možná se na scéně objeví člověk, aby mohlo všechno začít znovu!

Zvláštní pocit, je-li knih málo, je knihovna poloprázdná, a je-li knih příliš mnoho, je knihovna prázdná, neboť se tam již nemohou vejít a místo nich jsou počítače. Knihovny, kde se nečte, ale píše. Ale ne, uznávám, že počítače jsou velkým urychlením i zprehledněním práce. A jdouc po schodech knihovny dolů bez jediné knížky (nakonec se zjistilo, že ani jednu z těch, které potřebuji, stejně nemají), říkala jsem si: holka, holka, vidíš, jak jsi se přepočítala...

Vaše Adela.

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

Daniel Čáp (1942) - technický poradce

Jan M. Kubín (1963) – finanční zpravodaj

David Frýdl (1974) – farář

Bohuslava Marková (1947)

Jaroslava Srbová (1944)

Miroslava Pražáková (1942)

Oldřich Nováček (1972)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 17. 9. 2010

RS řešila otázku provozu prodejního stánku před sborem. Stánek přechází na nového majitele. Z výnosu stánku je doplňován mzdový fond náboženské obce. RS souhlasí s převodem nájmu a vybudováním přípojky vody a odpadu do stánku. Přípojka bude samostatně měřena.

Dále se řešila žádost o kompenzaci nájemného, protože kvůli havárii vody nemohl jeden z nájemníků v budově používat dva měsíce koupelnu a navíc zde bylo množství prachu kvůli stavební úpravám spojených s opravou koupelny v ubytovací jednotce. Celkové náklady na odstranění havárie činí 95.000Kč. RS rozhodla, že část této částky bude požadovat od realizační firmy v rámci reklamačního řízení.

Ses. farářka K. Machová nás žádá o příspěvek na akci malování na chodníku ve Stromovce ve výši 5000 Kč. (Téma Stavba chrámu Šalomounova). Žádost byla zamítnuta pro nedostatek finančních prostředků. RS se rozhodla přispět na diakonické zařízení U Spasitele ve Frýdlantu v Čechách, kterou postihla povodeň. Výši určíme na příštím jednání RS. Ses. Marková byla požádána, aby tuto informaci sdělila i jiným náboženským obcím, aby se této pomoci zúčastnilo více sborů.

RS byla seznámena s průběhem rekonstrukce bytu č. 5 ve 2. patře budovy sboru. Byt byl předán novým nájemníkům k 1.8.2010. RS schválila rozhodnutí prezidia a potvrdila platnost uzavřené nájemní smlouvy.

RS odsouhlasila navýšení regulovaného nájemného pro příští rok podle zákona. (Cca o 1.000 Kč). Je nutné do konce září oznámit tuto skutečnost nájemníkům. Provede br. farář a pracovníci Farního úřadu.

RS řešila otázku bezpečnosti v nezrekonstruovaném divadelním prostoru a konstatovala, že odpovědným je nájemce a uživatel prostoru. RS ukládá uzavírat na každý pronájem sálu smlouvu. RS souhlasí se zákazem kouření v celém prostoru divadla včetně přístupové rampy. Termíny zkoušek p. Šormana (Divadelní studio Neklid) bude schvalovat RS a v případě časového střetu bude mít vždy přednost náboženská obec.

Pan David Vávra vypracoval studii úpravy divadelního prostoru. Písemné připomínky a komentáře si členové RS připraví na příští radu starších, která se bude konat 22.10.

Ze zápisu ze schůze RS vybrala Bohuslava Marková.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.